

Diàleg

AVUI+

JOAN BOSCH I ROURA, president
JOAN VALL I CLARA, vicepresident executiu
EMILI GISPERT, director general de continguts
ANNA MARIA RIBAS, directora general de gestió
JORDI GRAU, subdirector general de continguts
XEVI ESTEVA, director de publicitat

L'ESCLAT CULTURAL DE CADA ESTIU ÉS UN SIGNE D'ESPERANÇA EN TEMPS INCERTS

Antoni Dalmau

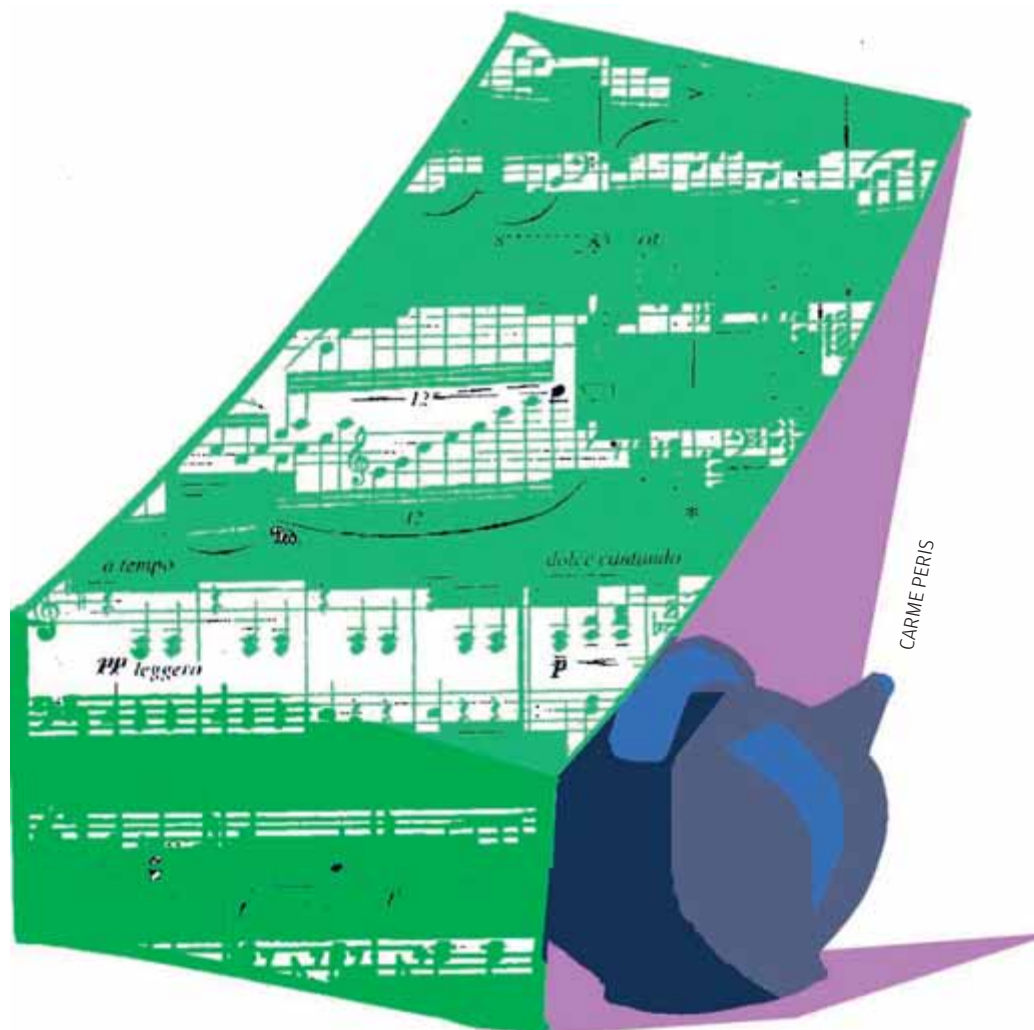
Escriptor

Cultura a la fresca

Torna l'estiu i, com que som animals de costums, repetim els hàbits que s'associen al bon temps i a les vacances. N'hi ha que són francament nocius, però encara empitjoren: així que arriba la calor i tanquen les escoles, s'instaura la veda per declarar que tots els assumptes poden quedar perfectament damunt la taula i que fins al mes de setembre no cal pas comptar que es bellugui gran cosa. Vet aquí que la vella concentració de les dues o tres primeres setmanes d'agost, quan tot estava tancat i tothom fugia de manera concentrada a la muntanya o a la platja, s'ha allargassat per bona part del juliol i els primers dies de setembre, justament ara –quina paradoxal!– que la gent fa les vacances molt més curtes. L'excusa perfecta dels dies de festa repartits de manera cada cop més discontinua permet que no puguin exigir-se compromisos a ningú: ara que ens convindria més treball que mai, empreses i administracions s'amaguen darrere l'absència temporal d'una part del personal per remetre-ho tot fins al cap d'unes quantes setmanes.

PER SORT, I D'UNA MANERA francament curiosa, l'estiu dona de nosaltres mateixos una imatge col·lectiva que, com s'esdevé el dia de Sant Jordi, sembla àvida de coneixements i de cultura. Qualsevol que ens contemplés de lluny podria pensar que realment ens llancem amb entusiasme a resoldre assignatures no aprovades i a perfeccionar la nostra formació. Tres grans iniciatives culturals s'estenen absolutament per tot el territori i arriben fins als racons més allunyats de les grans ciutats dels pobladors de l'hivern: les universitats d'estiu, els festivals de teatre i els festivals de música. Sembla mentida, però no hi ha poble que s'estimi que no vulgui donar-se a si mateix aquesta oportunitat i, alhora, oferir-la a uns estiuejants que necessiten al·licients i es retroben entre si en una aula amb aire condicionat o sota la volta dels estels a l'hora de la fresca.

LLEGIR L'OFERTA QUE FIGURA en el programa conjunt que les universitats catalanes ens brinden de cara a l'estiu crea un legítim orgull, i fa pensar que realment els interessos són molt diversos i molt especialitzats. Joves i grans aprofiten aquests dies per reciclar-se una mica, per aprendre coses noves, per penetrar en àmbits de coneixement o de benestar personal per als quals mai no trobaven el moment. Temps enrere, el

“És veritat que han caigut les aportacions econòmiques de tota mena, però fa goig de constatar que continua havent-hi gent i entitats amb una tenacitat i un entusiasme formidables”

gran esquer d'aquests cursos eren els certificats i els crèdits, que permetien als joves universitaris completar els requeriments de la seva carrera. Amb Bolonya i altres herbes, aquest interès ha caigut en picat, però sempre queda jovent que vol saber i gent gran que no busca títols sinó més formació o més recursos en un temps tan precari com aquest. I qui no cerca objectius de caràcter simplement utilitari sempre està a punt per dominar millor la fotografia digital, trobar nomes formes de relaxació, fer un tast de vins o aprendre pràctiques orientals.

ELS FESTIVALS DE TEATRE POTSER no són exactament allò que eren perquè, al costat dels més consagrats com ara el Grec de Barcelona, les retallades i la crisi se n'han carregat alguns, com ho exemplifica el trist cas i l'abrupta clausura del de Mataró, la mostra tradicional dedicada a Shakespeare que enguany ja arribava a la novena edició. Però una producció teatral és un projecte car

i el panorama corre el risc d'anar-se aprimant o desertitzant a marxes forçades si no veiem aviat la sortida del túnel. Això contrasta amb la salut de ferro dels aforaments que obtenen els teatres a l'hivern, amb un sorprenent canvi d'hàbits que fa que la gent no marxi tant de casa i opti per l'art dramàtic tant o més que abans. Hi ha una altra raó, crec, que complementa aquesta explicació, i és que el teatre continua recolzant en gran part en les classes mitjanes i professionals, sens dubte més immunes que els sectors assalariats.

PERÒ ALLÀ ON NO ARRIBA sempre el teatre sí que hi té lloc el festival de música d'estiu. Els diaris parlen moltíssim dels més grans, dels que tenen més públic i més ressò, els de les zones turístiques més potents on es retroben els fugitius il·lustrats o benestants de la ciutat. Però la importància del fenomen crec que es mesura molt més si considerem la munió de concerts i sessions que proliferen en una multitud de llocs petits i deliciosos, com ho és per exemple la plaça empedrada de Sant Pere Sallavinera, a l'Anoia, per parlar d'un cas meritori que conec de molt a prop. La música, també, permet un gran nombre de formacions diverses, ofereix la fàcil solució d'un únic intèrpret i permet graus de qualitat molt diferents, de manera que tothom sembla trobar el concert que li escau i el festival que fa feliços tant els autòctons com els nousvinguts. És veritat que han caigut les aportacions econòmiques de tota mena, però fa goig

de constatar que continua havent-hi gent i entitats amb una tenacitat i un entusiasme formidables. Potser després, quan torni l'hivern, trobarem a faltar a les sales de concerts una bona part d'aquell públic que a l'estiu està disposat a prendre la fresca a l'aire lliure per entregar-se a una pràctica massa irregular com ho és la música a casa nostra. Però val més això que res, i benvingudes siguin les vacances si atansen als nostres concerts un públic nou o no tan assidu com voldríem.

HI HA TAMBÉ, ÉS CLAR, LES FESTES MAJORS i els concerts i festivals de música d'un altre signe, però em sembla que tot això ja pertany a una esfera diferent, que es refia d'un públic més fidel i més específic, més generacional, que segueix els seus ídols tot al llarg de l'any, als pavellons i a les sales de festa. Quedem-nos doncs, com un signe d'esperança en temps incerts, amb l'esclat cultural que, any rere any, l'estiu per fortuna encara ens brinda.